

A szerk. LAUDÁCIÓ

Tizenkettedik alkalommal ajándékozott meg Liget-szerzőket **Varga Zoltán Zsolt**.

Kentaur című kisplasztikáját ezúttal **NAC SINÁK GERGELY ANDRÁS** és **TALLÁR FERENC** kapta.

„Minden ismeretünket szükségszerűen önmagunkra vonatkoztatjuk.”

Göbolyös Gyula

Engedjétek meg, hogy idén egy kis köszöntőt is mondjak a szobrok mellé. Mind a két mű sok-sok szálon kapcsolódik a saját létproblémáimhoz, ezért nagy figyelemmel és örömmel olvastam. Nem bonyolódnék hosszas méltatásukba.

Számomra, aki elsősorban barokk szobrok restaurálásából élek, igen karakteres képet nyújtott a barokk életérzésről, mentalitásról **A másik útvesztő** imposztorról szóló fejezete. A Velencéről szóló írás visszaröpített abba a három hónapba, amikor a Biennálé magyar pavilonját restauráltam, a Lídón laktam, Torcellóba, Muránóba kirándultam hétvégéken. **Ferenc könyvéből** egy valódi baloldali gondolkodó mélyreható elemzését olvashattam jelenünkről. Mint képzőművésznek, elsősorban a posztmodern kérdéskör, valamint a hatalom és a művészet viszonyát boncolgató részletek a legfontosabbak. Nem folytatom, egész este sorolhatnám a két mű személyesen rám vonatkozó értékeit, csupán néhány meglepő párhuzamról beszélek még, amelyeket Gergely és Ferenc írásainak egy-egy részlete és az én egyik, Ligetben megjelent novellám fragmentumai között találtam.

Ferenc egy helyütt így ír a webről: „Korábban tényleg csak gyerekek tudtak elképzelni olyan csodatükröt, amellyel megtekinthetjük a Föld bármely pontjának szatellit képét, fejünket forgatva múzeumokban nézelődhetünk és barangolhatunk Párizs utcáin. ... Való igaz, korábban úgy gondoltuk, csak Isten képes így látni a világot...”

S íme, az én idevágó szövegrészletem a „Róma, Párizs” című novellámból: „Meglehet, csupán a nosztalgia vezérel, manapság a Google-mapsen keresztül járom Róma és Párizs utcáit, az emlékek plakátjait ragasztgatom a falakra. Olyan részleteket veszek észre virtuális sétáim során, amelyek mellett százszor elmentem a valóságban, mégis elkerülték a figyelmem. Olyan gyorsan váltogathatom a látászöveget, olyan ráközelítéseim és rálátásaim lehetnek, ahogy a régi korokban csak Isten láthatta a világot.”

Gergelytől idézek: „Olyan a város, akár egy időt és teret kombináló kaleidoszkóp: új és új alakzatokba rendezi az emberi kozmoszt, emlékeidet és hiedelmeidet... a füstből, zsvajvból, kövekből és színekből összeálló törékeny valóság mögött mindjárt ott húzódik az a láthatatlan tartomány, amelybe a város mélyesztli gyökereit...” És másutt: „Alaposan szemügyre véve minden város, ha mint valami kútba, eléggé mélyen belenézünk, végső anyagát tekintve álom.”

Következzék az én szövegem a „Róma, Párizs”-ből:

„A kezdetektől érzékeltem, hogy más és más térélményt nyújt Róma és Párizs.

Ha elindultam Rómában egy épület, például a Colosseum felé, már rég oda kellett volna érnem, amikor még mindig tartott az út. Abban a sávban, ami a két hely között húzódott, ahol lennie kellett volna és ahol ténylegesen állt az amfiteátrum, az emlékmű ki nem teljesedett lehetőségeit, alternatív lét állapotait ízelhettem meg. Feltárult előttem történelmének teljes anatómiája, életre keltek a gladiátorok füstként lebegő álmai. Az érzetek, víziók, sugallatok és álmok labirintusában kóvályogva olykor napokra eltévedtem.”

És végül még egy részlet az Isztambulról szóló fejezetből, Gergely könyvéből, csakis azért, hogy az ajándék szobrokhoz visszakanyarodhassak: „a török és görög nyelv az itteniek ajkán egymásba játszik és elkeveredik, furcsa rímeiket és kentauri ragozásokat alkotva.”

Nagy megtiszteltetés számomra, hogy átnyújthatom a kanalak és villák szótagjaiból és ragjaiból összeállított kentauri mondatomat.